

Henlæggelse af Afgørelserne til andre Organer vilde betyde et urimeligt Dobbeltarbejde, der vilde forsinke Afslutningen af Arbejdet med disse Sager meget betydeligt.

Til § 13.

Ligesom i forskellige andre Love, hvor Afgørelsen af Spørgsmaal af Betydning for Borgernes økonomiske Forhold træffes af et særligt Raad, har man her fundet det naturligt at bestemme, at Revisionsudvalgets Afgørelse, jfr. dog 2. Stk. vedrørende Spørgsmaal om Nettofortjenestens Størrelse, skal kunne indbringes for et særligt Ankenævn. Man foreslaar, at Nævnet skal bestaa af en Jurist, en Nationaløkonom og en teknisk Sagkyndig. Ifølge Lovforslaget er Nævnets Afgørelse endelig, idet det er fundet upaa-krævet og uhensigtsmæssigt at underkaste de paagældende Sager en fornyet selvstændig Prøvelse.

Hvad særlig angaar Bestemmelsen i

Paragraffens 2. Stk., anføres, at Afgørelserne i Henhold til nærværende Lov bygger fuldstændig paa den Revision, der foretages i Henhold til Revisionsloven for tyske Betalinger. Denne Revision er af en saa omfattende og udpræget teknisk Karakter, at en Kritik ikke er mulig uden Foretagelse af en gennemgribende Modrevision, og Resultatet af en almindelig Adgang til Anke af Afgørelserne vilde derfor blive, at hele Arbejdet med Revisionen og Inddrivelsen af Tilbagebetalingsbeløbene vilde blive uoverskuelig forsinket.

Efter Lovforslaget er der derfor i Almindelighed kun Adgang til at forlange Afgørelsen underkastet en fornyet Behandling, hvorved der gives den tilbagebetalingspligtige Mulighed for at fremføre sin Begrundelse for en Ændring af Afgørelsen. Kun hvis Udvalgets derefter truffne Afgørelse ikke er enstemmig, er der Adgang til at indanke Sagen for Ankenævnet.